

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΗΡΩΩΝ

ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ

(Ίστορία γραμμένη από τὸν ἕγγονο τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, Φὸν Κολοκοτρώνη).

ΛΣ τὸ προηγούμενο φύλλο ἀφάρσαμε τὸν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη μέσα στὸ σπίτι ἐνὸς παλινοῦ του βιάμη, ἐνῶ ὁ νοικοκύρης, τρομαγμένος ἀπ' τὴν ἐπίσκεψι τοῦ ἀρματολοῦ, εἶχε βγεῖ ἔξω μὲ τὸν σκαπό νὰ τὸν ἐξουποση καί, γιὰ τὴν ἀσφάλεια, νὰ τὸν δηλητηριάσῃ, παρὰ τὴς ἀντιρρήσεις τῆς γυναίκας του.

Ἐτοί ὁ κωκυλῆρας, ἀφοῦ ἔφριξε φαμίλια μέσα σ' ἕνα μαπρωτά γεμάτο μὲ κρασί, ζήνησε νὰ μὴ στήν ἀθωνα δπου ἐπιλοξενεῖτο ὁ Κολοκοτρώνης.

Ἡ γυναίκα ὅμως τοῦ νοικοκύρη, ἡ ὀπία ἐκτιμῶσε πολὺ τὸν ἀρματολό, πῆγε κοντὰ στὸ Γέρο, γιὰ νὰ σπράσῃ τάχα τὸ προσκεφάλο του καί ν' ἀνασταθεία καλύτερα καί τοῦ φηθῆσε κρυφά :

— Τὸ κρασί μας μοῦ φαίνεται πὼς ξῆνησε, Θεοδώρη, Γι' αὐτὸ, κάλλιο νὰ ξεπλῶθῃς λιγάκι

καί ὕστερα ποὺ θὰ ξεπληθῆς καί θάναε ἔτοιμο καί τὸ φαί, θάχουμε καί καλὸ κρασί...

Ἐταπ' ἀπὸ λίγες στιγμές, μῆτρε μέσα κα' ὁ ἄντρας τῆς, ὁ ὀποιος πληρώσει τὸν μουσαφίρη καί τοῦ πρόσφερε τὸ μαπρωτά, λέγοντάς του :

— Πιές ἕνα φρέσκο, Θεοδώρη, τώρα ποῦσα κοιναμένους...

Ἐπῶσες, Λιάβη (καίμενε), ἀπ' τὸ δῶθε βαρέλι, τὸν δέχοντε ἡ γυναίκα του, στέκοντας ἀνάμεσα στοὺς δυὸ, κα' εἶπε ἄλλο ἕνω. Ὁ Θεοδώρης δὲν τὸ πίνεε τέτοιο κρασί.

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, θέλησε νὰ πάῃ τὸ μαπρωτά. Ὁ Γέρος ὅμως, προειδοποιημένος καθὼς ἦταν, ἔσπρωξε μ' ὀρειὴ τὸ μαπρωτά, ἔχνησε τὸ κρασί καί φώναξε :

— Γιὰ κρασί εἶμ' ἐγὼ καί μιλῶντε ἐπὶ τὰν παιδιὰ ; Τὸ μόνο ποὺ

θέλω, εἶνε νὰ γείρω λιγάκι, γιατί εἶμα τοῦ θανάτου ἀπ' τὴν κούρσα. Ὅταν ἔτοιμασεὶ τὸ φαί καί σπρωθῶ καί φάω, τότε πίνομε καί κρασί καί κωνεντιάζουμε κιάλιας. Τώρα θέλω ἡσυχία καί τίποτ' ἄλλο. Ἄντιστε λοιτὸν καί μὴ βροντάτε.

Μόλις τὸ ἀντρόγυνο βγήκε ἔξω, ὁ Γέρος κάλεσε ἀμέσως τὸν παστὸ συνοδοῦ τοῦ Γιάννου καί τοῦ εἶπε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του νὰ ἔτοιμασθοῦν ἀμέσως γι' ἀνάγκη.

Ἐνὸ ἔτοιμαζόταν κα' ὁ ἴδιος, ἡ σπαινοκυκωρὰ μῆτρε μέσα ἀνήσυχη καί τοῦ ἀνιγγελεθε διὸ ὁ ἄντρας τῆς εἶχε πεί νὰ τὸν προδώσῃ στοὺς Τούρκους.

— Θεοδώρη, τοῦ εἶπε, μοῦ φαίνεται πὼς σὰς πῆσαν μωροὶ διὰ ὁ Τούρκου. Λοιτὸν, καλοῦ—κακοῦ, σπρωθῆτε καί τραβήξτε ἀπὸ δῶ ἴσα κάτου. Πάρτε τὸ ρέμμα—ρέμμα καί σὰν βγητε ἀπὸ κεῖ, στρίψτε τὸν καθήφορο. Ἄν τύχη καί σὰς ζητήσουν, ἔξω ἐγὼ τί θὰ κάμω...

Πραγματικά, ὁ προδότης σύζυγός τῆς εἶχε εἰδοποιήσει τοὺς Τούρκους γιὰ τὴν ἐκεῖ παρουσία τῶν ἀρματολῶν καί μετὰ δυὸ ὄρες ἕκατὸν πενήντα περίου ἀπ' αὐτοὺς κατέφθασαν στὸ σπίτι του.

Ἡ γυναίκα του βγήκε τότε ἔξω καί φώναξε δὴθεν παραγμένη :

— Τοὺς Κολοκοτρωναίους γυρεῖτε ; Τώρα μόλις ἔφριγαν. Ἄν θέλετε, ἐλάτε μέσα νὰ δῆτε. Πρὶν ἀπὸ λίγο πῆσαν αὐτὴ τὴ σαροῦλα ἀγνάπια. Θὰν ἀκό' ἀπὸ πίσω τῆς καί μοῦ φαίνεται πὼς ἔλεγαν πὼς θὰ πᾶν στὸ δάσος νὰ ξεμωσμεριάσουν. Μοῦ πῆσαν κα' δλο τὸ φοῦμι μου κα' ἔ-

μεινα νηστωθῆ. Τρέξτε γρήγορα γιὰ νὰ γλυτώσουμε κα' εἰμῆς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τζερμεδες ποὺ ἔρχονται καί μὰς φορτώνονται καί βοϊοκωμῶν τὸ μετὰ μας μὲ δάπλους...

Ὁ Τούρκου τὴν ἐπίστεψαν κα' ἔτρεξαν πρὸς τὴ διεύθυνση ποὺ τοὺς ἰπέδειξε, παίρνοντας ἔτσι ἀντίθετο δρόμο ἀπὸ κείνον ποὺ εἶχε πάρει ὁ Γέρος, ἀκολουθώντας μ' ἐμπιστοσύνη τὴν ὁδηγία τῆς φιλαπάτοδος Ἑλληίδος.

Ὁ Κολοκοτρώνης προχώρησε πρόφρατι μὲσ' στὴ ρεμματιά, ἔσπρωξε τὸν ἀνήφορο κα' ἐκεῖ σπῆθηκε γιὰ νὰ στελεῖ ἕνα συντρόφο τοῦ καί νὰ εἰδοποιήσῃ καί τοὺς ἄλλους συντρόφους του γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς πορείας του.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἔφαγε μὲ τὴ παλιπάρια του λίγο ξερὸ φαμί, πῆρε τὸν παραλιακὸ δρόμο ποὺ ἔφραγε πρὸς τὸ Γύθειο, στὸ ὅτιο ἔφτασε μετὰ δυήμερο πορεία, γεμάτη προφινιάσεις καί κινδύνους.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Κολοκοτρώνης ἀντίκρισε σὲ μὰ ἀκρῆ τῆς παραλίας ἕνα πολὺ γνοῖμο τοῦ πλοῖο καί κρῶνασε χαρούμενα :

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀδέρφια ! Σωθῆκαμε ! Νὰ το... κάστρο μου !

Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καρὸ, ξεπλῶξε τὴ σημαία του καί τὴν ἔπλωσε στὸν ἀέρα, κἀνόντας μ' αὐτὴ ἀνάμια πρὸς τὸ πλοῖο, τὸ ὅτιο τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως.

Αὐτὸ ποὺ ὀνόμαζε ὁ Κολοκοτρώνης κἀστρο, ἦταν μὰ ἐγαλιώτας, δηλαδὴ κάτι ἀνάλογο μὲ τὴ σημερινὴ τρίτα.

Ἡ γαλιώτες, ἡ ὀποιος ἦσαν συγγατά ἐν χρόσῃ ἐκείνη τὴν ἐποχῆ, εἶχαν πολλὰ κούτια καί ἦσαν καταλληλότερες γιὰ ναυτικὸς ἀγῶνας, οἱ δὲ Ἕλληνες τῆς χρησιμοποιοῦσαν κινῶς ἐναντίον τῶν Ἀλγερινῶν πειρατῶν, οἱ ὅτιοι ὑπερβολικά τῆς ἐφοδόντουσαν.

Ἡ γαλιώτα αὐτὴ τοῦ Κολοκοτρώνη ἦταν τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ πειρατικὰ σκάφη τῆς Μάνης καί εἶχε τέσσερα κατάρτια, ἐνῶ τὰ ἄλλα εἶχαν μόνο τρία.

Τὴν εἶχε παραγγεῖλει μὲ δικά του ἔξωδο ὁ ἴδιος ὁ Κολοκοτρώνης, ὅταν προτῆρασε πολέμουςε στὴ Μάνη, καί πολλὲς φορὲς κατέφρανε σ' αὐτὴ καί πολέμουςε ὡς πειρατῆς.

Εἶχε πᾶει μάλιστα μ' αὐτὴ διὸ

φορὲς στὴ Ζάκυνθο. Τὴ δευτέρη μάλιστα φορὰ γνωρίζουμε ἐκεῖ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Ρόμα καί τὸν Γάλλο διοικητὴ τῆς νῆσου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ Ἰάνου κἀτάτος διατελοῦσε ἰπὸ τὴν κατοχὴ τῶν Γάλλων, οἱ ὅτιοι συμπαθοῦσαν τοὺς ἀρματολῶν καί ἐν γένει τοὺς ἐπρωστάμενους.

Ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε ὀρίσει ὡς σταθμὸ τῆς γαλιώτας τὸν τὸν ὄχυρο λιμένα τοῦ χωριοῦ Σκουτάρι, τὸ ὅτιο ἀπέχεε μὰ περίπου ὄρα ἀπ' τὸ Γύθειο.

Τὸ Σκουτάρι ἦταν τότε περίφρμιο γιὰ τὴ γενναία τένα του, τοὺς ἐκαληθῆντας ἀρματολῶν τῆς θαλάσσης, τοὺς ὀποιους κατέδικε τόσο ἡ Τουρκία, ὄσο καί ἡ Αὐστρία.

Πλοίαρχος τῆς γαλιώτας τοῦ γέρου Κολοκοτρώνη ἦταν κάποιος ἀτρόφιμος Μανιάτης, ἀπὸ τὸ προαναφερθῆν χωριό, τοῦ ὀποιου ὅμως δὲν δεσώθη π' ὄνομα.

Αὐτὸς λοιτὸν, μόλις ἀντίκρισε τὴ σημαία τοῦ Κολοκοτρώνη, βγήκε ἔξω στὴν ἀεροναλία καί, τρέχοντας πρὸς τὸ Γέρο, τὸν ἀγκάλιασε μὲ δάσρα καί τοῦ φώναξε :

— Γλιτώσες, Θεοδώρη μου, ποὺ μεῖς σὲ νομιζαμε χαμένο καί σὲ κλαίγαμε ! Δόξα σοι ὁ Θεός ! Εὐλογημένη ἄς εἶν' ἡ Παναγία !...

Κι' ἔκανε τὸ σταυροῦ του.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἐπανάλαβε ὁ Κολοκοτρώνης, κἀνόντας κα' αὐτὸς τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Μὴν περμένεις ὅμως πεία κλέφτες στὸ Μωρηά. Μονάχα βάλε γρήγορα τὰ πᾶνὰ νὰ φρίγουμε, γιατί θὰ ξεπαγυρίσῃς ἀμέσως νὰ πάῃς κα' ἄλλους...

Ἐταπ' ἀπὸ μὰ ὄρα, τὸ σκάφος εἶχε ἀνοικτεῖ στὴ θάλασσα

□ □ □ ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ □ □ □

Ἡ Ἀφροδίτη

(Τοῦ Μμοῖττοῦελλί)

